

Wat duurt dat uitkleeden lang!

Daar komen haar schouders bloot, haar mooie, blanke schouders! Wat heeft hij er van gehouden zijn lippen te drukken op die weeke, witte ronding!

De japon valt neer... zij stapt er uit... geheel in 't wit... een jeugdige, tengere, bekoorlijke gedaante... nu....

Wat beduidt dat?

Een bijna angstige blik naar zijn kant... haastig een doekje om den hals geslagen... Dat heeft zij nooit gedaan, sinds den allereersten avond, toen zij nog zoo schuw was!

Is 't dan weer als toen? — Zijn ze elkander wederom... vreemd?

Hij huivert.

„Geef je me geen nachtzoen?”

Vluchtig de lange, bruine haren vlechtend, biedt zij hem schuin haar voorhoofd. Hij kust haar en geen woord begeleidt die kille aanraking.

Roerloos ziet hij 't aan, dat zij behoedzaam in bed stapt, snel de lakens tot aan haar kin optrekt, en in elke harer bewegingen voelt hij iets afwerends, iets vijandigs.

Dat mooie lichaam, dat lieve kopje... zou 't zich nooit weer aan hem geven... tenzij hij 't eischte... eischte als een rustre?

„Goeien nacht; ik ga slapen.”

„Goeien nacht.”

En midden in de kamer blijft hij staan, de oogen vol tranen, verdwaasd.

Nu rijst de vraag in hem op: als in mijn plaats die ander hier eens stond.

Het bloed stijgt hem weer naar het hoofd. Alles beeft hem aan het lijf; trillende geluiden smoren achter zijn samengekleemde tanden; 't is of zijn gedachten in vlammen opgaan! Ware Siria onder zijn bereik geweest, een hond gelijk zou hij hem naar den strot zijn gesprongen.

Eindelijk stapt hij op de waschtafel toe en wast zich het gloeiende hoofd met ijskoud water. Daarna draait hij werktuigelijk de gaskraan om, gaat te bed en blaast het kaarslicht uit, dat op zijn nachttafel staat. —

Onbewegelijk lag hij achterover in de heete kussens, met dik omrande oogen starend naar de roode sterretjes, die verbleekend dansten op den zwarten grond. —

Het was doodstil; zij sliep dus nog niet.

Dachten zij beide aan denzelfden man, zonder dat zij 't elkander dorsten zeggen?

Zagen zij beide hem voor zich; hij hatend, zij... vol liefde?

En was in haar ziel het oude gevoel geheel, voor altijd verbleekt?

Het oude!... vier jaren pas...

Hoe was dit dan gekomen?

Omhuld door de zwarte stilheid van den nacht, poogde hij zich te herinneren, hoe Emma geweest was sedert den dag hunner kennismaking.